

Diario dun tolo

Nikolai Vasílievich Gógol

Tradución de Ekaterina Guerbek

Revisión de Maite Veiga

Nikolai Vasílievich Gógol (1809 – 1852)

Esta obra foi escrita en outono de 1834 e editada por primeira vez na segunda parte da recompilación “Arabesqui” (1835), baixo un título distinto “Fragmentos do diario dun tolo”.

Hoxe sucedeu unha aventura extraordinaria. Erguinme pola mañá bastante tarde e, cando Mavra me trouxo as botas limpas, pregunteille qué hora era. Ó oír que xa había tempo que deran as dez, apresureime para vestirme o máis rápido posible. Confeso que, ó saber de antemán qué cara de vinagre me poñería o xefe da sección, non ía ir ó ministerio en absoluto. Ándame dicindo xa dende hai tempo: “Pero, home, como é que tes sempre tanta desorde na cabeza? Hai veces que marchas axitándote dun lado para outro, coma se tiveses lume nos pés; e se levas algún asunto, enrédalo tanto que nin o demo o entende; no título metes letra minúscula; e a data e o número, nin os pos”.

Maldita garza! Seguro que ten envexa de que eu estea sentado no despacho do director, afiando as plumas para a súa excelencia. Nunha palabra, eu non iría ó ministerio se non tivese a esperanza de ve-lo tesoureiro e intentar (e por que non?) conseguir que este xudeu me adiante algo, o que sexa, do meu salario. Vaia bicho! Que me adiante os cartos dun mes? Ten sucedido iso algunha vez? Meu Deus, antes chega o día do Xuízo Final! Xa, podes intentar pedirillo: aínda que rómpa-lo lombo, aínda que esteas apuradísimo, non cho vai dar, ese demo de pelo branco. Mentres que, no seu piso, a súa propia cocíneira pégalle nas meixelas. Iso xa o saben todos. Eu non entendo cáles son as vantaxes de prestar servizo nun ministerio. É que non hai recursos de ningún tipo. Outra cousa é no goberno da rexión ou nas cámaras civís e cámaras de finanzas: miremos a un que está alí sentado escribindo, arrimado a un currunchiño. O frac que viste é ruín, o morro é tal que che dan ganas de cuspirlle, pero mira qué casa aluga para pasa-lo verán! E non lle traías unha cunca dourada de porcelana: vaiche dicir que “é un regalo para un médico”; a el tráelle un par de cabalos trotadores, ou unha carruaxe, ou un abrigo de pel de castor de trescentos rublos. Pola aparencia é tranquilo, e fala así, con delicadeza: “Présteme o coiteliño, para afiar a plumiña”; pero a un que vén pedir, vaino saquear e deixalo só coa camisa. A verdade é que o noso servizo é nobre, por todas as partes hai tanta pureza como non se verá nunca no goberno da rexión: mesas de caoba, e todos os xefes tratan a xente de vostede. Pois si, teño que confesar que, se non fose pola nobreza dese servizo, deixaría o ministerio xa hai tempo.

Puxen o capote vello e collín o paraugas porque chovía a caldeiros. Non había ninguén pola rúa; só tropecei cunhas mulleres de clase baixa, que se ían tapando cos seus faldróns; ademais, cuns comerciantes do país que levaban paraugas e con algúns mensaxeiros. Da xente nobre, só vin a un funcionario coma min. Vino nun cruzamento. Nada máis velo, díxenme a min mesmo: “Eh, que non, amigo, ti non vas ó teu ministerio, vas de présa detrás desa que vai correndo diante, míraslle para os pés”. Pero qué bichos somos os funcionarios! Xuro por Deus que un funcionario non permitiría que o deixase quedar mal ningún oficial do exército: en canto pasa algunha cun sombreiriño vaina enganchar. Pensando iso, vin unha carruaxe chegando á tenda, xusto por onde estaba pasando eu. Recoñecina enseguida: esta carruaxe era a do noso director. “Pero el non ten por qué ir á tenda, —pensei— seguramente é a súa filla”. Arrimeime á parede. O laciao abriu as portas e ela saíu voando da carruaxe, coma un paxariño. Nada

máis botou unhas olladas á dereita e á esquerda, nada máis escintilou coas súas cellas e cos ollos... Meu Deus, Señor! quedei perdido, absolutamente perdido. E para qué ten que saír cando chove tanto. Quen, logo, podería afirmar que as mulleres senten pouca paixón por todos eses trapos. Ela non me recoñeceu e, ademais, eu mesmo tamén procuraba envolverme o máis posible a propósito, porque o capote que levaba estaba moi sucio e, ademais, era de corte anticuado. É que agora se levan as capas de colos longos, e a miña tñiaos curtos, un encima doutro; e o pano tampouco estaba sanforizado, en absoluto. A súa cadeliña perdeu o momento de meterse pola porta da tenda e quedou na rúa. Eu coñezo esa cadeliña. Chámase Medji. Non pasara nin sequera un minuto cando, de repente, oín unha vociña fina: “Ola, Medji!” Vaia! pero quen está falando? Mirei ó redor e vin a dúas damas que levaban un paraugas: unha velliña e outra nova; pero elas xa pasaran cando volveu soar unha voz ó meu lado: “É pecado, Medji!” Pero que demo é iso! Vin que a Medji se estaba cheirando coa cadeliña que seguía ás damas. “Aha! —dixen para min— basta, estarei bébedo? Pero paréceme que iso non me sucede moi a miúdo”. — “Non, Fidelle, estás equivocada, — vin cos meus propios ollos que Medji o dixo, — estiven, guau! guau! estiven, guau! guau! moi enferma”. Pero ti, cadeliña! Recoñezo que me asombrei moito ó oíla falar coma os humanos. Pero logo penseino ben é deixei de asombrarme. Realmente, nese mundo xa teñen sucedido numerosos exemplos dese tipo. Comentan que en Inglaterra saíu flotando un peixe que dixo dúas palabras nun idioma tan estraño que os científicos xa levan tres anos intentando defínilo, e ata agora non teñen descuberto nada. Ademais, lin nos periódicos sobre dúas vacas que viñeron a unha tenda e pediron unha libra de té. Pero, teño que recoñecer que me sorprendín aínda moito máis cando Medji dixo: “Téñoche escrita unha carta, Fidelle; debe ser que Polkán non cha trouxo!” Xúroo; se minto, que non reciba o meu salario! Na miña vida teño oído que unha cadela saiba escribir. Só un nobre pode escribir correctamente. Iso si, algúns comerciantes e oficinistas, e incluso, ás veces, campesiños van escribindo algo; pero a súa escritura é maiormente mecánica: sen comas, nin puntos, nin estilo.

Iso sorprendeume. Recoñezo que dende hai pouco empecei a oír e ver, de vez en cando, cousas tales que ninguén ten visto nin oído. “Vou ir detrás desa cadeliña, —dixen para min,— e voume informar de qué é ela e do que está pensando”.

Despreguei o meu paraugas e encamiñei os meus pasos tras daquelas dúas damas. Torcemos cara á rúa Gorókhovaia, logo á Meschánskaia, de aí a Stoliárnaia, finalmente á ponte Kokushkin e paramos diante duna casa grande. “Coñezo esta casa, —dixen para min.— É a casa de Zverkov.” Vaia xigante! Aí vive xente de todo tipo: cantas cocíneiras, canta xente de fóra! E funcionarios coma min, hainos coma cans, un encima doutro. Teño alí un amigo que toca ben a trompeta. As damas subiron ó cuarto andar. “Ben, —pensei,— agora non vou entrar, pero vou tomar nota dese sitio e, coa primeira oportunidade que saia, non faltarei a aproveitala.”

4 de outubro

Hoxe é sábado, e polo tanto estiven no despacho do noso director. Cheguei a propósito máis cedo, senteime alí e afíei todas as plumas. O noso director debe ser unha persoa moi intelixente. Todo o seu despacho está cheo de librerías. Lin os títulos dalgúns libros: é sabedoría, e tanta sabedoría que, para a xente coma min, nin sequera hai acceso a ela: todo está ou ben en francés ou ben en alemán. E se o miras á cara: ai, qué importancia brilla nos seus ollos! Ata o de agora nunca lle oín dicir ningunha palabra de máis. Só, quizais, cando lle dou os papeis, me pregunta: “Como se está alí fóra?” — “Está húmido, súa excelencia!” Pois si, é unha persoa doutra escala! Un home de Estado. Noto, porén, que me ten un cariño especial. Se a súa filla tamén... ai, que canallada!.. Nada, nada, silencio! Lin “Pchiolka”¹. Que xente tan estúpida son eses franceses! Que é o que queren? Por Deus, colleríaos a todos e azoutaríaos cunha vara! Alí mesmo lin unha descrición moi agradable dun baile feita por un latifundista de Kursk. Os latifundistas de Kursk escriben ben. Logo deime de conta de que xa deran as doce e media, mentres que o noso xefe seguía sen saír do seu dormitorio. Pero, ó redor da unha e media tivo lugar un suceso que ningunha pluma sería capaz de describir. Abriuse a porta, pensei que era o director e levanteime dun salto da cadeira cos papeis nas mans; pero era ela, ela en persoa! Por todos os santos, que roupa levaba! O seu vestido era branco coma un cisne: ai, que suntuoso! e qué mirada me botou: un sol, xúroo por Deus, un sol! Fixo unha reverencia e dixo: “Papá non estaba aquí?” Ai, ai, ai! Que voz! Un canario, de verdade, un canario! “Súa excelencia —estiven para dicir eu— non mande que me executen, e se desexa executarme, entón, fágao coa súa manciña de filla de xeneral”. Pero, díaños, non me saíu da lingua, e só dixen: “Non, señorita”. Ela miroume a min, os libros e deixou caer o pano. Lanceime a toda présa, esvarei no

maldito parqué e houben de dar cos fociños no chan, pero mantivenme en pé e collín o pano. Por todos os santos, que pano! Moi fino, feito de batista, que aroma, un auténtico aroma! Cheira á vida dos xenerais. Ela agradeceumo e sorriu de maneira un pouco forzada; os seus beizos de azucre case non se moveron; e logo marchou. Seguín sentado aí durante unha hora máis, e logo chegou un lacaios e dixo: “Váíase á súa casa, Aksentii Ivánovich, o señor xa marchou”. Non os soporto a eses lacaios: sempre vos están apoltronados no recibidor, e nin sequera se molestan en facerche un sinal coa cabeza. E iso aínda non é todo: unha vez, a un deses bichos ocorréuselle ofrecermes tabaco sen sequera erguerse do seu sitio. Pero non sabes, estúpido criado, que eu son funcionario e son de procedencia nobre? Non obstante, collín o meu sombreiro e puxen o capote eu mesmo, xa que os señores coma ese non te van asistir nunca; e logo saín para fóra. Na casa pasei a maior parte do tempo na cama. Logo copiei uns versíños moi bos: “Levaba unha hora sen ver o meu amor, e xa pensaba eu que era todo un ano; A miña vida empeceina a odiar e dixer: É posible que siga eu vivindo?” Será unha obra de Púxkin². Pola tarde, envolvinme no capote e fun cara ó portalón dela, da súa excelencia, e pasei moito tempo agardando por se saía e subía na carruaxe, para mirala unha vez máis; pero non, non saíu.

6 de novembro

Enrabieime pola culpa do noso xefe de sección. Cando cheguei ó ministerio, chamoume e empezou a falar-me así: “Pois ben, poderías dicirme que estás facendo?” — “Como que qué estou facendo? Non estou facendo nada”, —contestei. “Pois razoa! Que xa tes máis de corenta anos, deberías asenta-la cabeza. Que estás imaxinando? Cres que non estou informado de todas as túas trasnadas? Pero se estás facéndolle as beiras á filla do director! Pois ben, mírate a ti mesmo e razoa, que es ti? Es un cero e máis nada. Se non tes nin un pataco. Polo menos, mira a túa cara no espello, como podes pensar nesas cousas!” Diaños, pero se a súa cara parece un frasquiño de boticario, e só ten un guecho de pelo na cabeza, que riza a modo de copete; e non obstante, leva a cabeza ben alta e úntaa cun pratiño, e xa pensa que lle está todo permitido, só a el. Entendo, entendo por qué me ten tanta rabia. É que ten envexa: pode ser, viu algúns sinais de boa disposición que ela manifestou cara a min en exclusiva. Pero se a min non se me dá nada por el! Moita importancia é esa: conselleiro estatal!³ Colga o reloxo dunha cadea de ouro, encarga botas de trinta rublos o par, que o leve o demo! Pero non procedo eu da

nobreza, acaso son da familia dun xastre ou son fillo dun suboficial? Son nobre. E qué, tamén poden chegar a eses títulos. Aínda teño corenta e dous anos: é a idade na que a auténtica carreira só está a empezar. Espera, amigo! Nos tamén chegaremos a coronel e, pode ser, se Deus o da, que a algo aínda máis importante. Tamén nos faremos cunha reputación, aínda mellor ca túa. Como se che meteu na cabeza que non existen homes dignos agás ti mesmo? Dáme un frac de Ruch⁴, feito á moda, e se ademais poño a mesma gravata ca ti, despois non me vas chegar á sola do zapato. É que non teño recursos, esa é a miña desgraza.

8 de novembro

Estiven no teatro. Daban un espectáculo sobre o bobo ruso Filatka. Rin moito. Ademais, había un vodevil con versíños moi graciosos sobre uns avogados e especialmente sobre un rexistrador colexial⁵, escritos dunha maneira bastante liberal, que ata eu me asombraba de que a censura os deixase pasar; e sobre os comerciantes pronunciábanse claramente: que enganan ó pobo e que os seus fillos andan por aí armando escándalos e aspiran a colarse na nobreza. Tamén había unha copla moi divertida sobre os periodistas: sobre o que lles gusta criticalo todo e en que o autor lle pide ó público que o protexa. Mira que son graciosas esas pezas, as que compoñen os escritores de hoxe en día. Gústame ir ó teatro. En canto tes algúns cartos no peto, entón, non aguantas e vas. Pero entre os funcionarios coma min hai uns auténticos porcos: non che vai ir ó teatro, o pailán, definitivamente non vai ir; xa podes darlle unha entrada gratis. Unha actriz cantaba moi ben. Acordeime daquela... ai, que canallada!.. nada, nada... silencio.

9 de novembro

Ás oito dirixinme ó ministerio. O xefe de sección puxo cara así coma se non notase que eu viñera. Eu, pola miña parte, tamén, coma se non pasase nada entre nós. Estaba revisando e comprobando os papeis. Saín ás catro. Pasei diante do piso do director, pero non se vía ninguén. Despois de comer estiven maiormente deitado na cama.

11 de novembro

Hoxe estaba sentado no despacho do noso director, afiei vinte e tres plumas para el e catro plumas para ela, ai! ai!.. para a súa excelencia. A el gústalle moito que haxa

cantas máis plumas Oh, que mente debe ter! Sempre está calado, pero creo que na súa cabeza está examinándoo todo. Gustaríame saber en qué pensa el maiormente; qué é o que se trama nesa cabeza. Gustaríame ver máis de preto a vida deses señores, todos eses equívocos e cousas cortesas: qué fan no seu círculo e cómo, iso é o que me gustaría saber! En varias ocasións, xa estiven para empezar unha conversación co señor director, pero, diaños, a lingua non me obedece: só lle digo se fai frío ou calor fóra e non podo pronunciar nada máis. Gustaríame observar ese salón que ás veces se ve pola porta aberta, e tras o salón, unha habitación máis. Ah, que decoración tan rica! Que espellos e porcelanas! Gustaríame ver aquela parte, onde vive ela, alí si que me gustaría entrar! No tocador: ver todos eses botiños e tarríños que ten, algunhas flores, que son así que ata tes medo de respirar cara a elas; cómo está alí tirado o seu vestido, que se parece máis ó aire ca a un vestido. Gustaríame ver o seu dormitorio... alí, coído que é onde están as maravillas, alí si que está o paraíso que nin sequera existe no ceo. Se se puidese ver aquel banco no que ela pon o pé ó erguerse da cama; cómo pon sobre a perniña unha media, branca coma a neve... ai! ai! ai! nada, nada... silencio.

Non obstante, hoxe, como se me alumease unha luz, acordeime daquela conversación de dúas cadelíñas que oín na avenida Nevskii. “Está ben, —pensei para min,— agora voume informar de todo. Hai que capturar a correspondencia que levaban esas malísimas cadelíñas. Alí seguro que me informo de algo”. Vou confesar que incluso chamei a Medji unha vez e díxenlle: “Escoita, Medji, agora que estamos a soas; cando queiras vou pecha-la porta, para que non nos vexa ninguén; cóntame todo o que sabes sobre a señorita, que é ela e como? Xúroche por Deus que non o vou revelar a ninguén”. Pero a pilla da cadelíña meteu o rabo entre as pernas, encolleuse toda e saíu pola porta sen facer ruído, coma se non oíse nada. Eu xa viña sospeitando que as cadelas son máis intelixentes que os homes; incluso estaba seguro de que ela podía falar aínda que era algo testuda. É un político extraordinario: nótao todo, todos os pasos que fai o home. Que non, pase o que pase, mañá irei á casa de Zverkov, interrogarei á Fidelle e, se teño sorte, capturarei todas as cartas que lle escribiu Medji.

12 de novembro

Ás dúas da tarde fun para ver a Fidelle sen falta e interrogala. Non soporto o cheiro a coles de todas esas pequenas tendas da rúa Meschánskaia; ademais, das portas cocheiras de cada casa chega unha peste do demo, así que tapei o nariz e púxenme a

correr a toda présa. E á parte, os canallas dos artesáns deixan que saia dos seus talleres tanta feluxe e fume que, para unha persoa nobre, é definitivamente imposible pasear por aí. Cando esvarei no quinto andar e fixen resoar a campaiña, saíu unha moza, que aínda non era fea de todo, cunhas pequenas pencas. Recoñecina. Era aquela que ía aquel día coa velliña. Ruborizouse un pouco, e eu deime conta deseguida: ti, querida, queres ter noivo. “Que desexa vostede?” —díxome. “Teño que falar coa súa cadelina”. A mociña era parva! En seguida me dei de conta de que era parva! Mentres tanto, a cadelina veu ladrando; eu quería collela, pero ela, repugnante, estivo para collerme polo nariz cos dentes. Non obstante, notei a súa cestiña, que estaba nun curruncho. Eh, iso é o que necesito! Achegueime alí, revolvín a palla da caixa de madeira e, para o meu pracer tan singular, extraín un pequeno atado de papeliños. A mala da cadelina, ó ver iso, primeiro mordeume na mazá da perna, e logo, ó informarse de que eu collera os papeis, empezou a chiar e a facerme garatuxas; pero eu dixen: “Que non, cariño! Adeus!” —e púxenme a correr. Coido que a mociña me tomou por un tolo, xa que se asustou extremadamente. Eu, ó chegar á casa, quería inmediatamente poñer as mans á obra e revisar todas esas cartas, xa que co lume das candeas vexo algo mal. Pero á Mavra ocorréuselle frega-lo chan. Esas parvas de finlandesas sempre son pulcras inoportunamente. Polo tanto, fun pasear e reflexionar sobre ese suceso. Agora, por fin, voume informar de todos os asuntos, de todas as ideas, de todos eses resortes e finalmente chegarei a sabelo todo. Esas cartas revelaranmo todo. As cadelas son xente lista, coñecen todas as relacións políticas, e polo tanto, seguramente, alí estará todo: o retrato e todos os asuntos dese home. Tamén haberá alí algo sobre ela, a que... nada, silencio! Pola noite volvín á casa. A maior parte de tempo estiven deitado na cama.

13 de novembro

Pois ben, imos ver: a carta é bastante clara. Non obstante, na letra, de todos os xeitos, hai algo de cadelas. Imos ler:

“Querida Fidelle, sigo sen acostumarme ó teu nome, tan pouco nobre. Acaso non che podían dar outro mellor? Fidelle, Rose: qué ton tan vulgar! Non obstante, imos deixar todo iso a un lado. Alédome moito de que se nos ocorrese a idea de escribir unha á outra.”

A carta está escrita moi correctamente. A puntuación e incluso a letra *ʼ*⁶ están sempre no seu lugar. Nin sequera o noso xefe de sección escribiría así, aínda que vai contando por aí que ten estudado nunha Universidade. Imos ver máis:

“Paréceme que compartir ideas, sentimentos e expresións con outra persoa é un dos primeiros bens deste mundo”.

Hum! A idea vén dunha obra traducida do alemán. Non lembro o seu título.

“Dígocho baseándome na miña experiencia, aínda que non teño saído máis alá do portalón da nosa casa. Acaso se podería dicir que a miña vida non fose pracenteira? A miña señorita, á que seu papá lle chama Sophie⁷, quéreme tolamente”.

Ai, ai!.. nada, nada. Silencio!

“O papá tamén me acariña, moi a miúdo. Tomo té e café con nata. Ah, *ma chére*, teño que dicirche que non vexo ningún pracer neses ósos grandes e roídos que o noso Polkán devora na cociña. Os ósos son bos se proveñen da caza, e tan só cando ninguén lles chupou a medula. Están moi ben varias salsas mesturadas, pero sen alcaparras e sen verdura; por outra parte, non coñezo ningún costume peor que o de darlles, ás cadelas, as boliñas feitas de miga de pan. Algún señor sentado á mesa, que antes tiña toda clase de porcalladas nas mans, ponse a esmaga-lo pan con esas mesmas mans, chámate e méteche unha boliña nos dentes. Negarse, en certa medida, é falta de respecto, así que o vas comendo; con repugnancia, pero vas coméndo...”

Sabe o demo qué é iso! Que bagatelas! Coma se non houbese outro obxecto mellor para escribir sobre el. Imos ver na outra páxina. Por se hai algo máis razoable.

“Estou disposta a comunicarche todo o que aquí acontece, e con moito gusto. Xa che contarei algo sobre o señor máis importante de todos, ó que Sophie lle chama papá. É un home moi estraño”.

Ah! Velaquí, por fin! Eu xa o sabía: elas teñen unha visión política acerca de todos os obxectos. Imos ver qué lle pasa ó papá:

“... un home moi estraño. A maior parte do tempo está calado. Fala en moi raras ocasións; pero, hai unha semana, estivo falando sen parar con el mesmo: “Recibirei ou non recibirei?”. Collía un papeliño nunha das mans, e a outra cerrábaa, baleira, e dicía: “Recibirei ou non recibirei?” Unha vez dirixiuse tamén a min coa pregunta: “Que opinas, Medji, recibirei ou non recibirei?” Non dei entendido absolutamente nada, cheirei unha das súas botas e marchei. E logo, *ma chére*, unha semana despois, o papá

chegou á casa moi contento. Durante toda a mañá, uns señores, vestidos de uniforme, viñan de visita e felicitábanos por algo. Sentado á mesa, estaba tan ledo como eu nunca o tiña visto, contaba chistes, e despois de comer, subiume ó colo e dixo: “E mira, Medji, qué é iso”. Vin unha cinta. Cheireina, pero, definitivamente, non atopei ningún aroma; finalmente, lambina a modiño: estaba algo salgada”.

Hum! Esta cadelina, paréceme que xa se pasa un pouco... por que non lle dan unha zurra? Ah! Así que é un ambicioso! Hai que tomar nota diso.

“Adeus, *ma chère*, voume correndo, etc., etc... Remato a carta mañá. Ola! Estou contigo de novo. Hoxe a miña señorita Sophie...

Ah! Pois, imos mirar qué lle pasa a Sophie. Ai, que canallada!.. Nada, nada... imos continuar.

“... a miña señorita Sophie estaba alborotada extremadamente. Estaba preparándose para ir a un baile: polo tanto, aledeime de que ía poder escribirche aproveitando a súa ausencia. A miña Sophie sempre se pon moi contenta cando vai a un baile, aínda que case sempre se enfada á hora de vestirse. Non acabo de comprender, *ma chère*, qué pracer é ese, o de ir a un baile. Sophie sempre regresa do baile á casa ás seis da mañá, e eu case sempre adiviño, polo seu aspecto esbrancuxado e fraco, que á pobriña non lle deron de comer. Vouche confesar que non podería vivir así. Se non me desen unha salsa con galiñola ou ás de polo asadiñas, entón... non sei qué sería de min. Tamén está boa a salsa con papas. Pero a cenoria, ou nabo, ou alcachofas nunca me parecerían bos...”

Qué estilo tan quebrado. Nótase en seguida que non o escribiu un humano. Empeza como se debe pero remata cunhas cousas caninas. Imos mirar unha carta máis. É algo longa. Hum! Tampouco está posta a data.

“Ah, querida! Cómo se nota que se acerca a primavera. O meu corazón late, coma se estivese sempre agardando algo. Teño un eterno zunido nos oídos, así que a miúdo levanto a perniña e paso uns cantos minutos así, escoitando ó carón das portas. Vouche confesar que teño moitos admiradores. A miúdo obsérvoos estando sentada nunha ventá. Ah, se puideses saber qué monstros hai entre eles. Hai un can palleiro, tan plebeo, moi parvo, leva a estupidez escrita na cara, anda pola rúa dándose moita importancia e crese que é un personaxe ilustre, pensa que todos están dispostos a admiralo. En absoluto. Eu nin sequera lle prestei atención, coma se non o vise. Pero qué dogo tan

Gracias por visitar este Libro Electrónico

Puedes leer la versión completa de este libro electrónico en diferentes formatos:

- HTML(Gratis / Disponible a todos los usuarios)
- PDF / TXT(Disponible a miembros V.I.P. Los miembros con una membresía básica pueden acceder hasta 5 libros electrónicos en formato PDF/TXT durante el mes.)
- Epub y Mobipocket (Exclusivos para miembros V.I.P.)

Para descargar este libro completo, tan solo seleccione el formato deseado, abajo:

